

нуденъ да сключи миръ, споредъ който сърбитѣ запазили земитѣ си.

Когато се водѣла войната съ сърбитѣ, императоръ Теофилъ поставилъ нова прѣграда на българскитѣ завоевания, като прѣселилъ по долното течение на Вардаръ селджуци турци отъ Мала-Азия. Пресиамъ търсилъ сгоденъ случай да си отмъсти на византийцитѣ. Прѣзъ 844 г. се свършилъ 30 годишния миръ. Въ това врѣме пелопонезскитѣ славяни продължавали още да грабятъ и опустошаватъ; за тѣхно усмирение били изпратени всички византийски войски отъ западнитѣ области, които останали поради това незащитени. Тогава Пресиамъ изпратилъ (прѣзъ 847 г.) кавкана Исвула да завземе и оная частъ отъ Македония, която оставала още въ ржцѣтѣ на византийцитѣ. Българитѣ потеглили по течението на Струма и Мѣста, завзели земята на смолянитѣ и достигнали почти до морския брѣгъ, съ което заплашвали да раздѣлятъ византийскитѣ владѣния въ полуострова на двѣ. За да отвлѣкатъ българитѣ отъ Македония, византийцитѣ започнали отначало партизанска война, като изпращали гарнизонитѣ отъ пограничнитѣ тракийски крѣпости да грабятъ, разоряватъ и откарватъ въ плѣнъ жителитѣ отъ съседнитѣ мѣста; а по-послѣ, като усмирили пелопонезскитѣ славяни, тѣ прѣдприели сериозенъ походъ противъ българитѣ. Тогава Исвулъ присрѣщналъ византийцитѣ между Пловдивъ и Одринъ и ги отблъсналъ (въ 850 г.). Тая война се свършила безъ сключване на формаленъ миръ, но между двѣтѣ страни настанали мирни отношения, които се продължавали и при възцаряването на Пресиамовия синъ Бориса.

Борисъ (852 — 888 г.). Щомъ стѣпилъ на прѣстола, Борисъ влѣзълъ въ прѣговори съ императрица Теодора, която била настойница на малолѣтния си синъ Михаила III. Между българитѣ и византийцитѣ били продължени врѣменнитѣ мирни отношения, които дали възможность на Бориса да насочи силитѣ си на западъ.

Въ това врѣме моравскиятъ князь Ростиславъ, слѣдъ непрѣкжсната война съ нѣмцитѣ, билъ сполучилъ да